

Der Schatz im Silbersee

Karel May

Poklad na Stříbrném jezeře

pro výuku upravila Jana Navrátilová

- dvojjazyčná kniha
- zrcadlový český překlad
- komentáře k textu

Nahrávka MP3 zdarma na www.albatrosmedia.cz

Román v němčině namluvený rodilou mluvčí

edika.

**DVOJAZYČNÁ
KNIHA
PRO MÍRNĚ
POKROČILÉ ★★**

Der Schatz im Silbersee

Poklad na Stříbrném jezeře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

Karel May

Der Schatz im Silbersee – Poklad na Stříbrném jezeře – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Karel May

Der Schatz im Silbersee

Poklad na Stříbrném jezeře

Edika
Brno
2018

Der Schatz im Silbersee

Poklad na Stříbrném jezeře

Karel May

Úprava původního textu a český překlad: Jana Navrátilová

Ilustrace: Jan Šenkyřík

Odborná korektura: Kristin Kieren

Obálka: Martin Sodomka

Odpočívá redaktorka: Yulia Mamonova

Technický redaktor: Jiří Matoušek

Nahrávka natočena v listopadu 2017, RECORDING STUDIO ŠKROUPOVA BRNO,
www.studioskroupova.cz

Čte: Kristin Kieren

Zvuk, editace, mastering, hudba: Václav Rezek

Produkce: Vladimíra Jirásková

Nahrávku ke stažení naleznete na:

<http://www.albatrosmedia.cz/tituly/39208769/poklad-na-stribrnem-jezere/>

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-266-1226-1

ISBN e-knihy 978-80-266-1245-2 (1. zveřejnění, 2018)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

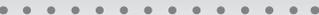
Vydalo nakladatelství Edika v Brně roku 2018 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 31 668.

© Albatros Media a. s., 2018. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA a.s.

Slovo úvodem

Karel May (1842–1912), jeden z nejoblíbenějších a nejčastěji překládaných německých autorů, byl především spisovatelem dobrodružných románů. Pocházel z velmi chudých poměrů a jeho život se neubíral vždy jednoduchými cestami. Ve svých literárních dílech líčil romantická dobrodružství ve vysněném světě, kde mají všichni lidé stejnou cenu a kde špatnost má být vždy potrestána. Vyjádřil zde své přesvědčení, že odpuštění je víc než pomsta a že čest a čisté svědomí je nade všechno bohatství. Napsal víc než 40 románů a řadu povídek. Jeho knihy dosáhly ve světě nákladu přes 200 milionů výtisků. Proslavil se hlavně díky postavám Winnetoua a jeho pokrevního bratra Old Shatterhanda v románech *Winnetou*, *Syn lovce medvědů*, *Poklad na Stříbrném jezeře* a dalších, z nichž mnohé byly zfilmovány.

V této knížce vám nabízíme podstatně zkrácenou a upravenou verzi jednoho z nejznámějších příběhů. Dvojjazyčné vydání poskytuje možnost procvičit si zajímavou formou znalosti německého jazyka. Pod německým textem najdete poznámky ke složitějším gramatickým jevům a v české části jsou zařazeny hlavně faktické vysvětlivky a poznámky.

Přejeme příjemně strávené chvíle nad příběhy neohrožených hrdinů, pro něž věrné přátelství, čest a spravedlnost byly nade všechno.

Der Schatz im Silbersee

Erstes Kapitel

Der schwarze Panther

.....

Es war um die Mittagszeit an einem sehr heißen Tag im Juni, als der „Dogfish“¹, einer der größten Passagier- und Güterdampfer des Arkansas, mit seinen mächtigen Schaufelrädern die Fluten des Stromes peitschte. Er hatte am frühen Morgen Little Rock verlassen und sollte nun bald Lewisburg erreichen, um dort anzulegen.

Die große Hitze hatte die besser situierten Reisenden in ihre Kajüten und Kabinen getrieben, und die meisten der Deckpassagiere lagen hinter Fässern, Kisten und anderen Gepäckstücken, welche ihnen ein wenig Schatten gewährten. In einem Kreise auf dem Boden saßen etwa zwanzig Männer und ließen den Würfelbecher von Hand zu Hand gehen. Es wurde um den sogenannten »Drink« gespielt, d.h. der Verlierende hatte am Schluss der Partie für jeden Mitspielenden ein Glas Schnaps zu bezahlen².

Diese Männer hatten sich jedenfalls nicht erst hier zusammengefunden, denn sie nannten einander »du« und schienen ihre gegenseitigen Verhältnisse genau zu kennen. Es gab aber unter ihnen einen, dem eine gewisse Art von Respekt erwiesen wurde. Man nannte ihn Cornel. Dieser Mann war lang und hager; sein scharf und spitz gezeichnetes Gesicht wurde von einem borstigen roten Kehlbart umrahmt; fuchsrot waren auch die kurzgeschnittenen Kopfhare. Sein Anzug bestand aus schweren, beschlagenen Lederschuhen, Nankinghosen und einem kurzen Jackett. An Stelle der Weste war nur ein schmutziges Hemd zu sehen. Hinter ihm lag ein ziemlich neues Gewehr und ein leinener Sack. Die anderen Männer waren in ähnlicher Weise sorglos und gleich schmutzig gekleidet, dafür aber sehr gut bewaffnet. Es befand sich kein einziger unter ihnen, dem man beim ersten Blick hätte Vertrauen schenken können.

1 dogfish (angl.) – malý žralok

2 Vazba slovesa *haben* + *infinitiv* s vyjadřuje možnost, nutnost nebo povinnost: *er hatte zu bezahlen* – měl povinnost zaplatit.

Poklad na Stříbrném jezeře

První kapitola Černý panter

Bylo to v poledne jednoho horkého červenového dne, kdy „Dogfish“, jeden z největších osobních a nákladních parníků Arkansasu³, bičoval svými mohutnými lopatkovými kolesy vlny velké řeky. Za časného rána opustil Little Rock⁴ a nyní má brzy doplout do Lewisburgu, aby tam přistál.

Velké vedro zahnal ty lépe situované cestující do kajut a kabin a většina pasažérů na palubě ležela za sudy, bednami a jinými zavazadly, které jim poskytovaly trochu stínu. V kruhu na zemi sedělo asi dvacet mužů a podávali si z ruky do ruky kalíšek na kostky. Hrál se o tak zvaný „drink“, to znamená, že prohrávající musel na konci partie zaplatit každému spoluhráči sklenku kořalky.

Tito mužové se rozhodně nesešli poprvé až tady, neboť si tykali a zdálo se, že se navzájem dobře znají. Byl ale mezi nimi jeden, jemuž prokazovali určitý druh respektu. Nazývali ho Kornelem. Tento muž byl vysoký a hubený; jeho ostře řezaný obličej byl rámován ježatými rudými vousy; ryšavé byly také jeho krátce zastřižené vlasy. Jeho oblečení sestávalo z těžkých, okovaných kožených bot, nankinových⁵ kalhot a krátkého žaketu. Místo vesty bylo vidět jen špinavou košili. Za ním ležela poměrně nová zbraň a plátěný vak. Ostatní muži byli podobně nedbale a téměř špinavě oblečení, zato ale velmi dobře ozbrojeni. Nebyl mezi nimi ani jediný, kterému by bylo možno na první pohled důvěřovat.

3 Arkansas – řeka pramení ve Skalnatých (Skalistých) horách. Na horním toku protéká úzkými a hlubokými soutěskami, dále pokračuje přes Velké a Centrální planiny – prerie.

4 Little Rock – hlavní a největší město státu Arkansas. Leží téměř v geografickém středu státu na řece Arkansas. Jeho název je odvozen od malého skalního útvaru na jižním břehu řeky, jménem La Petite Roche, angl. Little Rock.

5 nankin – hustá bavlněná látka v plátňové vazbě s bílou osnovou a barevným útkem. Název je odvozen od čínského města Nanking.

Sie trieben ihr Würfelspiel mit wahrer Leidenschaftlichkeit und unterhielten sich dabei in so rohen Ausdrücken, dass ein halbwegs anständiger Mensch sicher keine Minute lang bei ihnen stehen geblieben wäre. Jedenfalls hatten sie schon manchen »Drink« getan, denn ihre Gesichter waren nicht nur von der Sonne erhitzt, sondern der Geist des Branntweins führte bereits die Herrschaft über sie.

Der Kapitän hatte die Kommandobrücke verlassen und war aufs Achterbord zum Steuermann gegangen, um ihm einige notwendige Weisungen zu erteilen⁶. Der sagte ihm: »Was meint Ihr⁷ zu den Jungs, welche da vorn beim Würfeln sitzen, Kapitän? Mir scheint, es sind Boys von der Art, die man nicht gern an Bord kommen sieht.«

»Denke es auch,« nickte der Kapitän. Ich halte sie für richtige und wirkliche Tramps. Hoffentlich halten sie wenigstens hier an Bord Ruhe! Macht Euch zum Anlegen klar; denn in zehn Minuten kommt Lewisburg in Sicht!«

Der Kapitän kehrte auf seine Brücke zurück. Die bisher unter Deck befindlichen Reisenden kamen herauf, um die kurze Unterbrechung der langweiligen Fahrt zu genießen.

Ein sehr unterhaltendes Schauspiel bot sich ihnen freilich nicht. Am Halteplatz standen nur wenige müßige Menschen; es gab nur einige Kisten und Pakete aufzunehmen, und die Zahl der neuen Passagiere betrug nicht mehr als drei. Der eine von ihnen war ein Weißer von hoher, außerordentlich kräftiger Gestalt. Er trug einen kräftigen, dunklen Vollbart. In dem breiten Ledergürtel steckten zwei Revolver, ein Messer und außerdem besaß er eine schwere Doppelbüchse, an deren Schaft ein langes Beil gebunden war.

Als er das Fahrgeld bezahlt hatte, warf er einen forschenden Blick über das Deck. Die gut gekleideten Passagiere aus den Kajüten schienen ihn nicht zu interessieren. Da fiel sein Auge auf die anderen, welche vom Spiele aufgestanden waren, um die an Bord Steigenden zu betrachten. Er sah den Cornel; sein Blick verließ denselben sofort wieder, als ob er ihn gar nicht bemerkt habe; aber er brummte leise vor sich hin: »Zum Teufel! Wenn das nicht der rote Brinkley ist, so will ich geräuchert werden! Der Zweck, zu welchem er sich eine solche Schar von Boys zusammengetrommelt hat, ist sicherlich kein guter. Hoffentlich kennt er mich nicht.«

6 Infinitivní vazbou s *um* ... *zu* + *infinitiv slovesa* krátíme účelové věty se spojkou *damit*, je-li ve větách stejný podmět, např.: *um die Weisungen zu erteilen* – aby udělil pokyny.

7 Dříve se zdvořile oslovovalo v němčině 2. osobou množného čísla, dnes je obvyklá 3. osoba.

Provozovali svou hru v kostky se skutečnou vášnivostí a bavili se přitom tak hrubými výrazy, že jen z poloviny slušný člověk by u nich nebyl postál ani minutu. V každém případě už měli za sebou mnohý „drink“, neboť jejich tváře byly rozpálené nejen od slunce, nýbrž je už ovládl duch pálenky.

Kapitán opustil velitelský můstek a vydal se na zád' ke kormidelníkovi, aby mu dal několik nutných pokynů. Ten mu řekl: „Co si myslíte o těch chlapech, co tam vpředu sedí u kostek, kapitáne? Mně se zdá, že jsou to hoši takového druhu, jaké člověk nerad vidí přijít na palubu.“

„Taky si myslím,“ přikývl kapitán. „Myslím, že jsou to opravdoví trempové⁸. Snad dodrží aspoň tady na palubě klid! Připravte se k přistání; za deset minut bude vidět Lewisburg.“

Kapitán se vrátil na svůj můstek. Cestující, kteří byli dosud v podpalubí, vyšli nahoru, aby využili krátké přerušení nudné plavby.

Nijak zvlášt' zábavné představení se jim ovšem nenabízelo. Na zastávce stálo pouze několik nečinných lidí; bylo tu jen pár beden a balíků k naložení a počet nových pasažérů nečítal více než tři. Jeden z nich byl běloch vysoké, mimořádně silné postavy. Měl výrazný, tmavý plnovous. V jeho širokém koženém opasku byly zastrčeny dva revolvery, nůž a kromě toho měl těžkou dvouhlavňovou kulovnici, na jejíž pažbě byla přivázána dlouhá sekyra.

Když zaplatil jízdné, vrhl pátravý pohled na palubu. Dobře oblečení pasažéři z kajut ho očividně nezajímal. Tu padl jeho pohled na ty, kteří vstali od hry, aby pozorovali nově přistupující. Uviděl Kornela; hned od něj pohled odvrátil, jako by ho vůbec neviděl; ale potichu si pro sebe bručel: „K čertu! Jestli to není ryšavý Brinkley, ať jsem uzeny! Účel, za jakým svolal takovou partu hochů, určitě není dobrý. Doufejme, že mě nezná.“

⁸ Pojem *trempe* (*tramp*) se používal jako označení pro tuláka nebo sezónního dělníka, často ale člověka nerespektujícího vžitě konvence, osobu pohybující se na okraji společnosti, bezprávnou, bez majetku a společenského postavení. Současný význam – „tremping“ označuje příslušníky hnutí, založeného na úctě k přírodě a na nekonzumním životním stylu.

Derjenige, den er meinte, hatte auch ihn gesehen und gestutzt. Er wendete sich in leisem Ton an seine Gefährten: »Seht euch einmal den schwarzen Kerl an! Kennt ihn einer von euch?« Die Frage wurde verneint.⁹

»Nun, ich muss ihn schon einmal gesehen haben, und zwar unter Umständen, welche für mich nicht erfreulich gewesen sind. Ich frage ihn nach seinem Namen; Gesichter kann ich wohl vergessen, Namen aber nicht. Machen wir also einen „Drink“ mit ihm!«

»Wenn er mittut!«

»Das wäre eine schandbare Beleidigung, wie ihr alle wisst. Derjenige, dem das Spiel abgeschlagen wird, hat hier zu Lande das Recht, mit dem Messer oder der Pistole zu antworten, und wenn er den Beleidiger niedersticht, kräht kein Hahn darüber¹⁰.«

»Er sieht aber nicht so aus, als ob er zu etwas, was ihm nicht beliebt, zu zwingen sei. Wettest du mit? Zunächst mit dem Schwarzen, den du zu kennen behauptest, ohne zu wissen, wer er ist. Sodann mit einem der Gentlemen, die noch da stehen und zum Ufer gaffen. Nehmen wir den großen Kerl, der wie ein Riese unter Zwergen bei ihnen steht. Und endlich den roten Indianer, welcher mit seinem Jungen an Bord gekommen ist. Oder fürchtest du dich vor ihm?«

Ein allgemeines Gelächter ertönte als Antwort auf diese Frage, und der Cornel meinte verächtlich: »Ich mich vor dieser roten Fratze fürchten? Dann noch eher vor dem Riesen, auf den du mich hetzen willst. Aber gerade solche Giganten pflegen am wenigsten Mut zu haben¹¹, und er ist so fein und schmuck gekleidet, dass er sicher nur in Salons, nicht aber mit Leuten unseres Schlags umzugehen versteht. Also ich halte die Wette. Und nun an das Werk!«

Er hatte die letzten Sätze so laut gerufen, dass sie von allen Passagieren gehört werden mussten. Darum richteten sich aller Augen auf den Cornel. Man sah, dass er, ebenso wie seine Gesellen, schon halb betrunken war, doch ging keiner fort, da jeder eine interessante Szene erwartete und gern sehen wollte, wer die drei seien, denen der Trunk angeboten werden sollte.

Der Cornel ließ die Gläser füllen, nahm das seine in die Hand, ging auf den Schwarzbärtigen los und sagte: »Guten Tag, Sir! Ich möchte Euch dieses Glas anbieten. Ich halte Euch natürlich für einen Gentleman, denn ich trinke nur mit wirklich noblen Leuten und hoffe, dass Ihr es auf mein Wohl leeren werdet!«

9 V němčině se v mnohem větší míře než v češtině užívá trpného rodu, např.: *Die Frage wurde verneint* – otázka byla zodpovězena záporně, zamítnuta.

10 *darüber kräht kein Hahn* (ani kohout o tom nezakokrhá) – německé úsloví; česky je mu nejbliž – ani pes po tom neštěkne.

11 Sloveso *pflegen* ve spojení se závislým infinitivem znamená – mít ve zvyku; *er pflegt zu gehen* – chodívá, *man pflegt zu sagen* – říká (říkává) se...

Ten, kterého mínil, ho také uviděl a zarazil se. Potichu se obrátil na své spolence: „Podívejte se tam na toho černého chlapa! Zná ho někdo z vás?“ Odpověděli záporně.

„No, určitě jsem ho už někdy viděl, a sice za podmínek, které mi nebyly příjemné. Zeptám se ho na jméno; obličej je mohu snad zapomenout, jména ale ne. Zahrajme si s ním tedy „drink“!

„Jestli se přidá.“

„To by byla ostudná urážka, jak všichni víte. Ten, komu hru odmítnou, má v této zemi právo odpovědět nožem nebo pistolí, a když toho, kdo ho urazil, propíchně, ani pes po něm neštěkne.“

„On ale nevypadá, jako by se nechal přinutit k něčemu, co mu není milé. Vsadíš se? Nejprve s tím černým, kterého znáš, jak tvrdíš, aniž víš, kdo to je. Potom s jedním z těch džentlmenů, co tam stojí a civí ke břehu. Vezměme toho velkého chlapa, co u nich stojí jako obr mezi trpaslíky. A nakonec toho rudého indiána, který přišel na palubu se svým klukem. Nebo se ho bojíš?“

Všeobecný smích zazněl jako odpověď na tuto otázku a Kornel řekl opovržlivě: „Já a bát se toho rudého spratka? Pak ještě spíš toho obra, na kterého jsi mě chtěl poštvat. Ale právě takoví obři mívají nejméně odvahy a on je tak fajnově a skvostně oblečený, že se jistě dovede pohybovat jen v salonech, a ne mezi lidmi našeho ražení. Tedy vsadím se. A teď pojďme na to!“

Poslední věty zvolal tak hlasitě, že je museli slyšet všichni pasažéři. Proto se všechny oči obrátily na Kornela. Bylo vidět, že on, právě tak jako jeho druzi, je už podnapilý ale přece nikdo neodešel, protože každý čekal zajímavou scénu a rád by viděl, kdo asi mají být ti tři, jimž má být nabídnuto napítí.

Kornel nechal naplnit sklenice, vzal svou do ruky, přistoupil k tomu černovousému a řekl: „Dobrý den, pane! Rád bych vám nabídl tuto sklenici. Považuji vás za džentlmena, neboť já piji jen se skutečně noblesními lidmi a doufám, že ji vyprázdníte na moje zdraví!“

Der Vollbart des Angeredeten wurde breit und zog sich wieder zusammen, woraus zu schließen war, dass ein vergnügtes Lächeln über sein Gesicht gehe.

»Well,« antwortete er. »Ich bin nicht abgeneigt, Euch diesen Gefallen zu tun, möchte aber vorher wissen, wer mir diese überraschende Ehre erweist.«

»Ganz richtig, Sir! Man muss wissen, mit wem man trinkt. Ich heiße Brinkley, Cornel Brinkley, wenn's Euch beliebt. Und Ihr?«

»Mein Name ist Grosser, Thomas Grosser, wenn Ihr nichts dagegen habt. Also auf Euer Wohl, Cornel!«

Er leerte das Glas, und gab es dem Cornel zurück. Dann wendete er sich scharf auf dem Absatz um und ging rasch davon, indem er sich leise sagte: »Also wirklich dieser Brinkley! Und Cornel nennt er sich jetzt! Der Kerl hat nichts Gutes vor. Ich werde die Augen offen halten.«

Brinkley hatte zwar den ersten Teil der Wette gewonnen, blickte aber gar nicht sehr siegreich drein. Er hatte gehofft, dass Grosser sich weigern und dann durch Drohungen zum Trinken zwingen lassen werde; dieser aber war der Klügere gewesen. Das wurmte den Cornel. Dann näherte er sich, nachdem er sich das Glas hatte wieder füllen lassen¹², seinem zweiten Opfer, dem Indianer.

Mit Grosser waren nämlich zwei Indianer mit an Bord gekommen, ein älterer und ein junger, welcher vielleicht fünfzehn Jahre zählen mochte. Die unverkennbare Ähnlichkeit ihrer Gesichtszüge ließ vermuten, dass sie Vater und Sohn seien¹³. Sie waren so gleich gekleidet und bewaffnet, dass der Sohn als das genaue, verjüngte Spiegelbild des Vaters erschien.

Überhaupt sahen die beiden ganz und gar ungefährlich aus. Sie waren scheu auf die Seite gegangen, und lehnten nun an einem Kasten. Dort schienen sie auf nichts zu achten, und selbst als der Cornel jetzt auf sie zukam, erhoben sie die Augen nicht eher, als bis er hart vor ihnen stand und sie anredete: »Heißes Wetter heut! Oder nicht, ihr roten Burschen? Da tut ein Trunk wohl. Hier, nimm, Alter!«

Der Indianer rührte kein Glied und antwortete in gebrochenem Englisch: »Not to drink – nicht trinken.«

»Was, du willst nicht?« brauste der Cornel auf. »Es ist ein Drink, verstanden, ein Drink! Diesen zurückgewiesen zu sehen, ist für jeden veritablen Gentleman eine blutige Beleidigung, welche mit dem Messer vergolten wird. Doch, vorher muss ich wissen, wer du bist. Wie heißt du?«

12 Je-li ve vedlejší větě vazba dvou infinitivů (*füllen lassen*), nestojí určitý tvar slovesa na konci věty, ale před těmito infinitivy.

13 Konjunktiv přítomného času – *sie seien* – vyjadřuje nepodložené, nejisté tvrzení (prý, zřejmě jsou).

Plnovous osloveného se rozšířil a opět se stáhl, z čehož se dalo usoudit, že se na jeho tváři objevil pobavený úsměv.

„Dobrá,“ odpověděl. „Nejsem proti tomu udělat vám tu laskavost, chtěl bych ale napřed vědět, kdo mi tu překvapivou čest prokazuje.“

„Zcela správně, pane! Člověk musí vědět, s kým pije. Jmenuji se Brinkley, Kornel Brinkley, je-li vám líbo. A vy?“

„Moje jméno je Grosser, Thomas Grosser, nemáte-li nic proti tomu. Tak na vaše zdraví, Korneli!“

Vyprázdnil sklenici a vrátil ji Kornelovi. Pak se prudce otočil na podpatku a rychle odešel, zatímco si tiše říkal: „Tedy opravdu ten Brinkley! A jmenuje se teď Kornel! Ten chlap nemá v úmyslu nic dobrého. Budu mít oči otevřené.“

Brinkley sice první část sázky vyhrál, ale vůbec to neviděl jako vítězství. Doufal, že Grosser se bude zdráhat a pak se nechá výhrůzkami k pití nutit; ten byl ale chytřejší. A to Kornela štvalo. Poté, co si nechal znova naplnit sklenici, přiblížil se ke své druhé oběti, tomu indiánovi.

S Grossrem přišli na palubu totiž dva indiáni, jeden starší a mladý, který mohl mít snad patnáct let. Zjevná podobnost jejich rysů dala tušit, že jsou zřejmě otec a syn. Byli tak stejně oblečení a ozbrojeni, že syn vypadal jako přesný mladší obraz otce.

Vlastně oba nevypadali ani trochu nebezpečně. Plaše pooděšili stranou a opírali se teď o jednu bednu. Tam si zdánlivě ničeho nevěšovali a nepozvedli zrak dřív, než k nim přistoupil Kornel a oslovil je: „Parné počasí dnes! Nebo ne, vy rudí chlápci? To je dobře se napít. Tady, ber, starý!“

Indián nepohnul ani údem a odpověděl lámanou angličtinou: „Not to drink – nepít.“

„Co, ty nechceš?“ vybuchl Kornel. „To je „drink“, rozumíš, „drink“! Tenhle odmítnout je pro každého pravého džentlmena krvavá urážka, která se odplácí nožem. Ale napřed musím vědět, kdo jsi. Jak se jmenuješ?“

»Nintropan-hauey,« antwortete der Gefragte ruhig und bescheiden.

»Zu welchem Stamm gehörst du?«

»Tonkawa.«

»Also zu den zahmen Roten, welche sich vor jeder Katze fürchten, verstanden, vor jeder räudigen Katze! Also, willst du trinken?«

»Ich nicht trinken Feuerwasser.«

Er sagte das trotz der Drohung, welche der Cornel ausgesprochen hatte, ebenso ruhig, wie vorher. Der letzte aber holte aus und gab ihm eine schallende Ohrfeige.

»Hier dein Lohn, du roter Feigling!« rief er aus. »Ich will mich nicht anders rächen, weil so ein Gesindel zu tief unter mir steht.«

Kaum war der Hieb erteilt, so fuhr die Hand des Indianerknaben unter die Zunidecke¹⁴, jedenfalls nach einer Waffe und zugleich flog sein Blick zum Gesicht seines Vaters empor, was dieser jetzt tun und sagen werde. Die Gestalt des Indianers schien emporgewachsen zu sein, seine Augen leuchteten auf, und über seine Züge zuckte eine plötzlich lebendig gewordene Energie. Aber ebenso schnell senkten sich seine Wimpern wieder nieder; sein Körper fiel zusammen, und sein Gesicht nahm den vorherigen ergebenen Ausdruck an.

»Nun, was sagst du dazu?« fragte der Cornel höhnisch.

»Nintropan-hauey danken.«

»Hat dir die Ohrfeige so sehr gefallen, dass du dich für sie bedankst? Nun, da hast du noch eine!«

Er holte abermals aus, schlug aber, da der Indianer den Kopf blitzschnell senkte, mit der Hand gegen den Kasten, an dem die Indianer lehnten, dass es einen lauten, hohlen Ton ergab. Da erscholl von innen erst ein kurzes, scharfes Knurren und Fauchen, welches schnell zu einem wilden, grässlichen Schrei anschwell.

Der Cornel sprang einige Schritte zurück, ließ das Glas fallen und schrie mit erschrockener, gellender Stimme: »Heavens!¹⁵ Was ist das? Welch eine Bestie steckt in diesem Kasten? Ist das erlaubt? Man kann vor Schreck den Tod davontragen!«

Der Schrecken hatte nicht nur ihn ergriffen. Die an Deck sich befindenden Männer hatten ebenso wie der Cornel laut aufgeschrien. Nur vier von ihnen hatten mit keiner Wimper gezuckt, nämlich der Schwarzbärtige, der jetzt ganz vorn am Bug saß, der riesenhafte Herr, welchen der Cornel zum dritten Drink einladen wollte und die beiden Indianer. Diese vier Personen hatten ebenso wenig wie die anderen gewusst, dass sich ein wildes Tier dort in dem Kasten befände, aber sie besaßen eine so große

14 Zunidecke – pestře tkaný indiánský přehož

15 Heaven – angl. nebe, nebesa; Good heavens! – Proboha!

„Nintropan-hauey,“ odpověděl tázaný klidně a skromně.

„K jakému kmeni patříš?“

„Tonkawa¹⁶.“

„Tedy k těm krotkým rudochům, kteří se bojí každé kočky, rozumíš, každé prašivé kočky! Tak co, napiješ se?“

„Já nepít ohnivá voda.“

Řekl to navzdory hrozbě, kterou Kornel vyslovil, právě tak klidně jako předtím. Ten ale napřáhl ruku a dal mu hlučný políček.

„Tady máš odplatu, ty rudý zbabělče!“ zvolal. „Nechci se mstít jinak, protože taková sebranka stojí hluboko pode mnou.“

Sotva padla rána, zajela ruka indiánského chlapce pod přehoz, rozhodně pro zbraň, a on zároveň zvedl zrak k otcovu obličejí, co ten teď udělá a řekne. Indiánova postava jako by povyrostla, jeho oči zablýskly a jeho rysy proběhla náhle oživlá energie. Ale právě tak rychle se jeho řasy opět sklopily; tělo se schoulo a obličej vzal na sebe předešlý odevzdaný výraz.

„No, co na to řekneš?“ ptal se Kornel jízlivě.

„Nintropan-hauey děkovat.“

„To se ti ta facka tak líbila, že za ni děkuješ? No tak tady máš ještě jednu!“

Rozpřáhl se znova, ale protože indián bleskurychle sklonil hlavu, uhodil rukou do bedny, o kterou se indiáni opírali, až to vydalo hlasitý dutý zvuk. Tu z vnitřku zaznělo nejprve krátké, ostré zavrčení a zaprskání, které se brzy vystupňovalo v divoký strašlivý řev.

Kornel uskočil několik kroků, upustil sklenici a zaječel vyděšeným, pištivým hlasem: „Nebesa! Co je to? Jaká bestie trčí v té bedně? Je to dovoleno? Člověk si tak může leknutím přivodit smrt!“

Hrůza se zmocnila nejen jeho. Muži na palubě hlasitě vykřikli právě tak jako Kornel. Jen čtyři z nich nepohnuli ani brvou, totiž ten černovousý, jenž teď seděl docela vpředu na přídi, onen obrovitý muž, kterého chtěl Kornel pozvat k třetímu „drinku“, a oba indiáni. Tyto čtyři osoby věděly právě tak málo jako ostatní, že tam v bedně

16 Tonkawové – préríjní indiáni, patřící do siouxske jazykové rodiny. Jejich kultura byla založena hlavně na lovu bizonů, sběru jedlých rostlin (např. muchovníku) a později na chovu koní. V životě mužů měl velký význam boj; úspěšní válečníci se zdobili orlími pery.

und langgeübte Selbstbeherrschung, dass es ihnen nicht schwer wurde, ihre Überraschung zu verbergen.

Das Gebrüll war auch unter Deck in den Kajüten gehört worden. Es kamen mehrere Damen unter lautem Geschrei herauf und erkundigten sich nach der Gefahr, die ihnen drohe.

»Es ist nichts, Ladies und Gentlemen,« antwortete ein sehr anständig gekleideter Herr, welcher soeben auch aus seiner Kabine getreten war. »Nur ein kleiner Panther, weiter gar nichts! Ein allerliebster Felis panthera, nur ein schwarzer, nur ein schwarzer, meine Herren!«

»Was? Ein schwarzer Panther!« heulte ein kleines, bebrilltes Männlein auf, dem man es ansah, dass er mehr in zoologischen Büchern als im praktischen Verkehr mit wilden Tieren bewandert sei. »Der schwarze Panther ist ja das allergefährlichste Viehzeug! Er ist größer und länger als der Löwe und der Tiger! Er mordet aus reiner Blutgier und nicht nur aus Hunger. Mein Gott! Und so eine Bestie befindet sich hier an Bord! Wer kann das verantworten?«

»Ich, Sir, ich,« antwortete der elegante Fremde, indem er sich gegen die Damen und Herren verneigte. »Erlaubt mir, mich vorzustellen, Ladies und Gentlemen! Ich bin der berühmte Menageriebesitzer Jonathan Boyler. Der Kapitän dieses Schiffes erteilte mir die Erlaubnis, den Panther hier zu verladen. Er machte dabei die Bedingung, dass die Passagiere möglichst nicht erfahren sollten, in welcher Gesellschaft sie sich befinden. Darum fütterte ich den Panther nur des Nachts und habe ihm stets ein ganzes Kalb gegeben, damit er sich so vollfressen solle, dass er den ganzen Tag verschläft und sich kaum bewegen kann. Freilich, wenn man mit Fäusten an den Kasten schlägt, so wacht er auf und lässt auch seine Stimme hören. Aber es ist wirklich ganz und gar keine Gefahr vorhanden,« versicherte der Menageriebesitzer. »Seht Euch nur den starken Kasten an! In dem Kasten befindet sich der eigentliche eiserne Käfig, den selbst zehn Löwen oder Panther nicht zu zertrümmern vermöchten.«

»Ist das wahr? Zeigt uns den Käfig!« »Ja, den Käfig zeigen, den Käfig zeigen! Wir müssen wissen, woran wir sind,« riefen zehn, zwanzig, dreißig und noch mehr Stimmen. Der Menageriebesitzer ergriff also die Gelegenheit beim Schopfe, diesen allgemeinen Wunsch zu seinem Vorteil auszubeuten.

»Ganz gern, ganz gern!« antwortete er. »Aber, Ladies und Gentlemen, es ist doch leicht einzusehen, dass man den Käfig nicht betrachten kann, ohne auch den Panther zu erblicken¹⁷. Dies jedoch darf ich ohne gewisse Gegenleistung nicht gestatten.

¹⁷ *ohne ... zu erblicken* (aniž by spatřil) – infinitivní vazba naznačuje způsobilou vedlejší větu (*ohne dass*), má-li hlavní i vedlejší věta stejný podmět.

je divoké zvíře, ale bylo jim vlastní tak velké a dlouho cvičené sebeovládání, že jim nepřišlo těžké skrýt své překvapení.

Řev bylo slyšet také v kajutách v podpalubí. Mnohé dámy vyběhly s hlasitým křikem nahoru a dotazovaly se, jaké nebezpečí jim hrozí.

„Nic to není dámy a pánové,“ odpověděl velmi slušně oděný pán, který právě také vyšel ze své kabiny. „Jen malý panter¹⁸, nic víc! Roztomilý Felis panthera, jenom černý, jenčerný, pánové!“

„Co? Černý panter!“ zavyl malý obrýlený mužík, na němž bylo vidět, že se vyzná víc v zoologických knihách než v praktickém zacházení s divokými zvířaty. „Černý panter je přece nejnebezpečnější zvíře! Je větší a delší než lev a tygr! Zabíjí z čisté krvelačnosti, a ne z hladu. Bože můj! A taková bestie je na palubě! Kdo si to zodpoví?“

„Já, pane, já,“ odpověděl elegantní cizinec, zatímco se uklonil dámám a pánům. „Dovolte mi, abych se představil, dámy a pánové! Jsem známý majitel menažérie Jonathan Boyler. Kapitán této lodi mi udělil povolení zde pantera nalodit. Dal mi ale podmínku, že pasažéři se pokud možno nemají dozvědět, v jaké společnosti se nacházejí. Proto jsem pantera krmil jen v noci a dával jsem mu vždy celou půlku telete, aby se nažral tak dosyta, že celý den prospí a sotva se může hýbat. Ovšem, když se na bednu tluče pěstmi, tak se pak probudí a ozve se. Ale skutečně nehrozí vůbec žádné nebezpečí,“ ujišťoval majitel menažérie, „podívejte se jen na tu pevnou bednu! V bedně je původní železná klec, kterou by ani deset lvů nebo panterů nedokázalo rozbít.“

„Je to pravda? Ukažte nám tu klec!“ „Ano, ukázat klec, ukázat klec! Musíme vědět, na čem jsme,“ volalo deset, dvacet, třicet a více hlasů. Majitel menažérie uchopil příležitost za pačesy, aby to všeobecné přání využil pro svůj prospěch.

„Velmi rád, velmi rád!“ odpověděl. „Ale, dámy a pánové, je přece pochopitelné, že není možné prohlížet klec, aniž by člověk spatřil pantera. To ale nemohu dovolit

¹⁸ Panter v živočišné říši může být levhart (*Panthera pardus*) nebo jaguár (*Panthera onca*). Černý panter je černě zbarvený jedinec výše zmíněných velkých kočkovitých šelem. Černé zbarvení způsobuje větší výskyt tmavého pigmentu (melaninu) v kůži a srsti. Černé zbarvení mohou mít i některé menší kočkovité šelmy (např. ocelot, serval).

Um den Reiz dieses seltenen Schauspiels zu erhöhen, werde ich eine Fütterung des Tieres anbefehlen. Nun also bitte, meine Damen und Herren, einen Dollar die Person.« Er nahm seinen Hut ab und kassierte die Dollars ein, während sein Tierbändiger, den er herbeigerufen hatte, die zu der Schaustellung nötigen Vorbereitungen traf.

Die Passagiere erklärten sich mit der jetzigen Wendung der Angelegenheit vollständig einverstanden. Der Cornel benutzte sie, seinen Gefährten den Antrag zu stellen: »Hört, Boys, eine Wette habe ich gewonnen und die andere verloren, da der rote Halunke nicht getrunken hat. Das hebt sich auf. Die dritte machen wir nicht um drei Gläser Brandy, sondern um den Dollar Entree, den wir zahlen müssen. Seid ihr damit einverstanden?« Natürlich nahmen die Genossen den Vorschlag an.

»Gut,« meinte der Cornel, »passt auf, wie gern und schnell er mit mir trinken wird!« Er ließ sich das Glas füllen und näherte sich dann dem Erwähnten. Die Körperformen dieses Mannes waren allerdings riesig zu nennen. Er war noch höher und breiter gebaut als der Schwarzbärtige, welcher sich Grosser genannt hatte. Er war ganz gewiss kein Stubenmensch, denn sein Gesicht war von der Sonne braun gebrannt; seine männlich schönen Züge besaßen einen kühnen Schnitt, und seine blauen Augen hatten jenen eigentümlichen, nicht zu beschreibenden Blick, durch welchen sich Menschen auszeichnen, welche auf großen Flächen leben, wo der Horizont kein eng begrenzter ist, also Seeleute, Wüstenbewohner und Männer aus der Prärie. Waffen sah man nicht an ihm. Er stand bei mehreren Herren, mit denen er sich lebhaft über den Panther unterhielt. Auch der Kapitän befand sich bei ihnen. Er war von der Kommandobrücke herabgekommen, um die Vorstellung mit dem Panther auch anzusehen.

Da kam der Cornel herbei, stellte sich breitspurig vor sein drittes vermeintliches Opfer hin und sagte: »Sir, ich biete Euch einen Drink an. Hoffentlich weigert Ihr Euch nicht, mir als einem veritablen Gentleman zu sagen, wer Ihr seid.«

Der Angeredete warf ihm einen erstaunten Blick in das Gesicht und wendete sich wieder weg, um die durch den frechen Patron¹⁹ unterbrochene Unterhaltung fortzusetzen.

»Verdammt!« rief dieser aus. »Seid Ihr taub, oder wollt Ihr mich absichtlich nicht hören? Dieses letzte möchte ich Euch nicht raten, da ich keinen Spaß verstehe, wenn mir ein Drink abgeschlagen wird. Ich gebe Euch den guten Rat, Euch ein Beispiel an dem Indianer zu nehmen!«

19 r *Patron* – patron, ochránce; hovorově se užívá v hanlivém významu – patron, podivín.

bez jisté protislužby. Abych zvýšil půvab této ojedinéle podívané, nařídím krmení zvířete. Tedy prosím, dámy a pánové, dolar za osobu.“ Sňal klobouk a vybíral po dolaru, zatímco krotitel, kterého přivolal, dělal nutné přípravy k představení.

Pasažéři vyjádřili s nynějším obratem celé záležitosti plný souhlas. Kornel toho využil, aby svým druhům přednesl návrh: „Poslyšte hoši, jednu sázku jsem vyhrál a druhou prohrál, protože ten rudý holomek se nenapil. To se vyrovná. Potřetí se nevsadíme o tři sklenky brandy, ale o dolar vstupného, který musíme zaplatit. Souhlasíte?“ Přirozeně jeho přátelé návrh přijali.

„Dobrá,“ mínil Kornel, „dávejte pozor, jak rád a rychle bude se mnou pít!“ Dal si naplnit sklenici a pak se přiblížil ke zmíněnému. Tělesné formy tohoto muže se daly ostatně nazvat obrovskými. Byl ještě vyšší a rozložitěji stavěný než ten černovousý, který se nazval Grosser. Zcela jistě to nebyl žádný pecivál, neboť jeho tvář byla sluncem dohněda opálená; jeho mužně krásné rysy byly smělé a jeho modré oči měly onen svérázný, nepopsatelný pohled, jímž se vyznačují lidé, žijící na velkých plochách, kde horizont není ohraničený, tedy námořníci, obyvatelé pouště a muži prérie²⁰. Zbraně u něho nebylo vidět. Stál u několika pánů, s nimiž se bavil o panterovi. Byl s nimi i kapitán. Přišel z velitelského můstku, aby se také podíval na představení s panterem.

Tu k nim přišel Kornel, rozkročil se ze široka před svou třetí domnělou obětí a řekl: „Pane, nabízím vám „drink“. Snad se nebudete zdráhat mi říct, jako pravému džentlmenu, kdo jste.“

Oslovený se mu překvapeně podíval do obličeje a opět se odvrátil, aby pokračoval v rozhovoru, přerušeném tímto drzým patronem.

„Zatraceně!“ zvolal tento. „Jste hluchý, nebo mě schválně nechcete slyšet? To poslední bych vám nedoporučoval, protože neznám žerty, když se mi odmítne „drink“. Dám vám dobrou radu, abyste si vzal příklad z toho indiána!“

20 Velké planiny či Velké prérie (Great Plains) je oblast prostírající se od Kanady přes Spojené státy až k Mexiku. Leží mezi Skalnatými horami na západě a řekou Mississippi na východě. Tato oblast je tvořená soustavou plošin, je pokrytá préríjnou vegetací, stepními travinami a křovinami.

Der Belästigte zuckte leicht die Achsel und fragte den Kapitän: »Ihr habt gehört, was dieser Bursche da zu mir sagt?«

»Yes, Sir, jedes Wort,« nickte der Gefragte.

»Well, so seid Ihr Zeuge, dass ich ihn nicht hergerufen habe.«

»Was?« brauste der Cornel auf. »Einen Burschen nennt Ihr mich? Und den Drink weist Ihr zurück? Soll es Euch wie dem Indianer ergehen, dem ich – –«

Er kam nicht weiter, denn er hatte in diesem Augenblick eine so gewaltige Ohrfeige von dem Riesen erhalten, dass er niederstürzte, eine ganze Strecke auf dem Boden hin schoss und sich dann sogar noch überkugelte. Da lag er einen Augenblick wie erstarrt, raffte sich jedoch schnell auf, riss das Messer heraus, erhob es zum Stoß und sprang auf den Riesen ein. Dieser hatte die beiden Hände in die Hosentaschen gesteckt und stand so gemütlich da, als ob ihm nicht die mindeste Gefahr drohe, als ob der Cornel gar nicht vorhanden sei. Dieser brüllte wütend: »Hund, mir eine Ohrfeige? Das kostet Blut, und zwar das deine!«

Mehrere der Männer und auch der Kapitän wollten dazwischen treten, aber der Riese wies sie mit einem energischen Kopfschütteln zurück, erhob, als der Cornel ihm bis auf zwei Schritte nahe gekommen war, das rechte Bein und empfing ihn mit einem solchen Fußtritt auf den Magen, dass der Betroffene abermals zu Boden flog und fortrollerte.

»Nun ist's aber gut, sonst – –« rief der Goliath drohend.

Aber der Cornel sprang wieder auf, schob das Messer in den Gürtel und zog, vor Grimm brüllend²¹, eine der Pistolen hervor, um sie auf den Gegner zu richten. Dieser aber nahm seine rechte Hand aus der Tasche, in welcher er einen Revolver gehabt hatte.

»Fort mit der Pistole!« gebot er, indem er den Lauf seiner kleinen, aber guten Waffe auf die rechte Hand des Gegners hielt.

Ein – zwei – drei dünne aber scharfe Knalle – – der Cornel schrie auf und ließ die Pistole fallen.

»So, Bursche!« sagte der Riese. »Du wirst nicht gleich wieder Ohrfeigen geben. Ich habe dir die Hand zerschmettert. Und wenn du nun noch wissen willst, wer ich bin, so – –«

»Verdammt sei dein Name!« schäumte der Cornel, »Ich mag ihn nicht hören. Dich selbst aber will und muss ich haben. Drauf, auf ihn, Jungs; los!«

21 Příčestí přítomné má činný význam a v češtině mu většinou odpovídá přídavné jméno slovesné; tvar *brüllend* – je zde možné přeložit přechodníkem (řva, řvouc, řvouce). Přechodníky v češtině působí však zastarale.

Obtěžovaný jen lehce pokrčil rameny a zeptal se kapitána: „Slyšel jste, co mi ten chlápek říká?“

„Ano, pane, každé slovo,“ přikývl tázaný.

„Dobrá, pak jste svědek, že jsem ho sem nezval.“

„Cože?“ vybuchl Kornel. „Říkáte mi chlápek? A odmítáte „drink“? Povede se vám jako tomu indiánovi, kterému jsem...“

Dál se nedostal, neboť v tom okamžiku obdržel takový políček od onoho obra, že upadl, celý kus se řítit po podlaze, a pak se dokonce převálil. Okamžik ležel jako zkoprnělý, ale rychle se vzchopil, vytrhl nůž, napřáhl ho k ráně a skočil před obra. Ten zastrčil obě ruce do kapes a stál tam tak pohodově, jako by mu nehrozilo to nejmenší nebezpečí, jako by tam Kornel vůbec nebyl. Ten zuřivě řval: „Ty pse, mně facku? To bude stát krev, a sice tvoji!“

Mnozí muži a také kapitán chtěli zasáhnout, ale ten obr je energickým pohybem hlavy odmítl, a až se k němu Kornel přiblížil na dva kroky, zvedl pravou nohu a přivítal ho takovým kopancem do žaludku, že dotyčný znovu sletěl na zem a odkutálel se pryč.

„No teď to stačí, jinak...!“ zvolal Goliáš²² výhružně.

Ale Kornel opět vyskočil, zastrčil nůž do opasku, řval vzteky, vytáhl jednu z pistolí, aby ji namířil na protivníka. Ten ale vytáhl pravou ruku z kapsy, ve které měl revolver.

„Pryč s pistolí!“ rozkázal, zatímco hlaveň své malé, ale dobré zbraně měl namířenu na pravou ruku protivníka.

Jeden – dva – tři slabá, ale ostrá třesknutí... Kornel vykřikl a pustil pistoli.

„Tak, chlape!“ řekl obr. „Ty hned tak nebudeš rozdávat facky. Roztříštil jsem ti ruku. A jestli teď ještě chceš vědět, kdo jsem, tak...“

„Ať je zatracené tvoje jméno!“ pěníl Kornel. „Nechci ho slyšet. Tebe ale chci a musím mít. Na něj, hoši; do toho!“

²² Goliáš – podle knihy Samuelovy byl pelištejský (filištínský) bojovník a zápasník, kterého budoucí král David zabil kamenem z praku. Jména se užívá jako symbolu velikosti a síly.

Jetzt zeigte es sich, dass diese Kerle eine wirkliche Bande bildeten, in welcher alle für einen standen. Sie rissen ihre Messer aus den Gürteln und warfen sich auf den Riesen, welcher verloren zu sein schien, ehe der Kapitän seine Leute zu Hilfe rufen konnte. Der mutige Mann aber erhob die Arme und rief: »So kommt heran, wenn ihr es wagt, mit Old Shatterhand anzubinden²³!«

Der Klang dieses Namens war von augenblicklicher Wirkung. Der Cornel, welcher sein Messer mit der unverletzten Linken wieder ergriffen hatte, hielt den Schritt an und rief: »Old Shatterhand! Alle Teufel, wer hätte das gedacht²⁴! Warum habt Ihr das nicht vorher gesagt!«

»Ist's etwa nur der Name, der einen Gentleman vor euren Ungezogenheiten schützt? Macht euch von dannen, setzt euch ruhig in einen Winkel und kommt mir nicht wieder vor die Augen, sonst lösche ich euch alle aus!«

Der Cornel drehte sich um und ging mit seiner blutenden Hand nach vorn. Die Seinen folgten ihm wie Hunde, welche Prügel bekommen haben. Dort setzten sie sich nieder, verbanden ihrem Anführer die Hand, sprachen leise miteinander und warfen dabei Blicke auf den berühmten Jäger, welche zwar keineswegs freundlich waren, aber doch bewiesen, welch einen gewaltigen Respekt sie vor ihm hatten.

Aber nicht allein auf sie hatte der weitbekannte Name gewirkt. Es gab unter den Passagieren wohl keinen, der nicht schon von diesem kühnen Mann, dessen ganzes Leben aus gefährlichen Taten und Abenteuern zusammengesetzt war, gehört hätte. Der Kapitän reichte ihm die Hand und sagte freundlich: »Aber, Sir, das hätte ich wissen sollen²⁵! Ich hätte Euch meine eigene Kajüte abgetreten. Bei Gott, es ist eine Ehre für den »Dogfish«, dass Ihr seine Planken betreten habt. Warum habt Ihr Euch anders genannt?«

»Ich habe Euch meinen wirklichen Namen gesagt. Old Shatterhand aber werde ich von den Westmännern genannt. Aber Ihr seht, welchen Vorteil ein bekannter Name hat. Hätte sich der meine nicht so weit herumgesprochen, so wäre es gewiss zum Kampf gekommen.«

»In welchem Ihr gegen diese Übermacht hättet unterliegen müssen!«

»Meint Ihr?« fragte Old Shatterhand, indem ein selbstbewusstes, doch gar nicht stolzes Lächeln über sein Gesicht flog. »Solange man nur mit Messern kommt, ist mir gar nicht bange. Ich hätte mich gewiss so lange gehalten, bis Eure Leute zur Hand gewesen wären.«

23 *anbinden* – základní význam je uvázat, přivázat; jako knižní se pocítuje výraz začít si, pustit se do hádky.

24 *Konjunktiv plusquamperfecta* – minulý podmiňovací způsob: kdo by si byl pomyslel

25 *Pokud se ve větě vyskytne způsobové sloveso spolu s významovým, je způsobové sloveso v infinitivu; jedná se o tzv. vazbu dvou infinitivů – ich hätte gesollt – byl bych měl, ich hätte wissen sollen – byl bych měl vědět.*

Nyní se ukázalo, že tihle chlapi tvoří skutečnou bandu, ve které stáli všichni za jednoho. Vytrhli nože z opasků a vrhli se na obra, který, zdá se, byl ztracen dříve, než kapitán mohl zavolat své lidi na pomoc. Odvážný muž ale zvedl ruce a zvolal: „Tak pojďte sem, jestli se odvážíte začít si s Old Shatterhandem!“

Zvuk tohoto jména měl okamžitý účinek. Kornel, který nezraněnou levicí znovu vytáhl nůž, se zastavil a zvolal: „Old Shatterhand²⁶! U všech čertů, kdo by si to byl pomyslel! Proč jste to neřekl dřív?!“

„Copak je to jen jméno, co chrání džentlmena před vašimi nezdrovilostmi? Táhňte odtud, posadte se v klidu někam do kouta a už mi nechodte na oči, jinak vás všechny vyřídím!“

Kornel se otočil a odešel se svou krvácející rukou k přídi. Jeho kumpáni ho následovali jako zpráskaní psi. Tam se posadili, ovázali svému veliteli ruku, potichu spolu hovořili a přitom vrhali na proslulého lovce pohledy, které sice v žádném případě nebyly přátelské, ale přece dokazovaly, jak mohutný respekt před ním měli.

Ale nejen na ně působilo to široko daleko známé jméno. Mezi pasažéry nebylo snad nikoho, kdo by už nebyl slyšel o tomto odvážném muži, jehož celý život se skládal z nebezpečných skutků a dobrodružství. Kapitán mu podal ruku a řekl přátelsky: „Ale pane, to jsem měl vědět! Byl bych vám postoupil vlastní kajutu. Bože, je to čest pro „Dogfish“, že jste vstoupil na jeho palubu. Proč jste uvedl jiné jméno?“

„Řekl jsem vám své pravé jméno. Old Shatterhand mě nazývají muži ze Západu. Ale vidíte, jakou výhodu má známé jméno. Kdyby to moje nebylo bývalo tak daleko rozšířené, bylo by jistě došlo k boji.“

„Ve kterém byste byl musel proti přesile podlehnout!“

„Myslíte?“ zeptal se Old Shatterhand, zatímco přes jeho obličej přelétl sebevědomý, ale vůbec ne pyšný úsměv. „Pokud přijdou jen s noži, nemám strach. Byl bych jistě vydržel tak dlouho, dokud by nebyli po ruce vaši lidé.“

26 shatter – roztřístit, hand – ruka (angl.)

Jetzt sah Old Shatterhand den Schwarzbärtigen, welcher herbeigekommen und in der Nähe stehen geblieben war. Er trat auf ihn zu und fragte: »Ihr wollt mit mir sprechen, Sir? Kann ich Euch einen Gefallen erweisen?«

»Einen sehr großen,« antwortete der Deutsche. »Erlaubt mir, Euch einmal die Hand zu drücken, Sir! Das ist alles, worum ich Euch bitte. Ich fürchte nur, dass Ihr, der berühmte Mann, mich für furchtsam haltet, weil ich vorhin den Drink dieses sogenannten Cornels angenommen habe.«

»O nein. Ich kann Euch nur loben, dass Ihr so besonnen gewesen seid. Freilich, als er dann den Indianer schlug, nahm ich mir vor, ihm eine scharfe Lehre zu erteilen, was ja auch geschehen ist.«

»Hoffentlich lässt er sie sich zur Warnung dienen. Von dem Roten aber weiß ich nicht, was ich denken soll. Er hat sich als wirklicher Feigling betragen, und ist doch nicht im Mindesten erschrocken, als das Brüllen des Panthers erscholl. Kennt Ihr den Indianer?«

»Gesehen habe ich ihn noch nie, desto mehr aber von ihm gehört. Sein Name ist Nintropan-hauey, und sein Sohn heißt Nintropan-homosch; das bedeutet der Große Bär und der Junge Bär. Diese beiden Nintropan haben die Kampfkraft ihrer Ahnen geerbt und treiben sich im Gebirge und in der Prärie umher. Sie sind zwei tüchtige Kerls. Nun werdet Ihr wohl nicht mehr denken, dass sie aus Feigheit dem Cornel nicht geantwortet haben.«

»Ein anderer Indianer hätte den Kerl sofort kalt gemacht!«

»Vielleicht. Aber habt Ihr nicht gesehen, dass der Sohn unter seine Decke nach dem Messer oder dem Tomahawk griff? Seit dem Augenblick, dass der Cornel den Indianer in das Gesicht schlug, ist sein Tod eine beschlossene Sache. Die beiden Bären werden nicht eher von seiner Fährte lassen, bis²⁷ sie ihn ausgelöscht haben. Aber, Ihr nanntet ihm Euern Namen, den ich als einen deutschen erkannte. Wir sind also Landsleute.«

»Wie, Sir, auch Ihr seid ein Deutscher?« fragte Grosser erstaunt.

»Allerdings. Mein eigentlicher Name ist Winter.«

»Nun,« sagte der Bärtige, »ich heiße Thomas Grosser. Den Familiennamen lässt man hier weg; aus dem Thomas macht man einen Tom, und weil ich einen so gewaltigen und schwarzen Bart trage, nennt man mich den schwarzen Tom.«

27 Spojka *bis* – až, dokud ne, označuje trvání děje do určité doby. Sloveso po ní stojí v kladném tvaru.

Nyní uviděl Old Shatterhand černovousého, který se přiblížil a zůstal stát v jeho blízkosti. Přistoupil k němu a zeptal se: „Chcete se mnou mluvit, pane? Mohu vám prokázat nějakou laskavost?“

„Velmi velikou,“ odpověděl Němec. „Dovolte mi vám jedenkrát stisknout ruku, pane! To je všechno, o co vás prosím. Jen se bojím, že vy, slavný muž, mě pokládáte za bázlivého, protože jsem předtím přijal ten „drink“ od toho takzvaného Kornela.“

„Ó ne. Mohu vás jen pochválit, že jste byl tak rozvážný. Ovšem, když pak uhodil toho indiána, měl jsem v úmyslu mu udělit pořádnou lekci, což se taky stalo.“

„Snad to bude pro něho varování. O tom rudochovi ale nevím, co si myslit. Choval se jako skutečný zbabělec, a přece se ani v nejmenším nepolekal, když se ozval řev toho pantera. Vy toho indiána znáte?“

„Ještě jsem ho neviděl, o to víc jsem o něm ale slyšel. Jeho jméno je Nintropan-hauey a jeho syn se jmenuje Nintropan-homosch; to znamená Velký Medvěd a Mladý Medvěd. Tito dva Nintropanové zdělili bojovnost svých předků a potulují se po horách a po prérii. Jsou to dva zdatní chlapi. Teď už si snad nebudete myslet, že tomu Kornelovi neodpověděli ze zbabělosti.“

„Jiný indián by byl Kornela okamžitě zabil.“

„Možná. Ale neviděl jste, jak syn sáhl pod svůj přehoz po noži nebo tomahavku²⁸? Od chvíle, kdy Kornel toho indiána uhodil do obličeje, je jeho smrt hotová věc. Oba Medvědi se nepustí stopy, dokud ho nezlikvidují. Ale vy jste mu řekl své jméno, které jsem poznal jako německé. Jsme tedy krajané.“

„Jak, pane, vy jste také Němec?“ zeptal se Grosser překvapeně.

„Ovšem. Moje vlastní jméno je Winter.“

„Nu,“ řekl bradatý, „jmenuji se Thomas Grosser. Rodné jméno zde člověk opouští; z Thomase se stal Tom, a protože nosím tak mohutný a černý plnovous, říkají mi Černý Tom.“

28 Tomahavk – víceúčelový nástroj i válečná zbraň severoamerických indiánů. Původní indiánský tomahavk měl trojúhelníkovou kamennou čepel, upevněnou na topůrku koženým řemínkem. Nejčastěji měl tvar malé sekerky.

»Wie? Was?« rief Old Shatterhand aus. »Ihr seid der schwarze Tom, der berühmte Rafter?«

»Nicht allzu laut, bitte, Sir!« warnte Tom. »Der Cornel dort soll meinen Namen nicht hören. Seht seinen Bart und sein rotes Haar und hört dazu, dass sein Name Brinkley ist.«

»Was Ihr sagt! So ist er der rote Brinkley, der hundert Schandtaten begangen hat, ohne dass man ihm eine einzige beweisen kann? Dann werde ich ihm etwas schärfer auf die Finger sehen. Und Euch muss ich näher kennen lernen. Ihr seid der Mann, der für mich passt. Wenn Ihr Euch nicht bereits anderweit versprochen hättet, könnte ich Euch brauchen.«

»Nun, die Ehre, bei Euch sein zu können, ist viel mehr wert, als alles andere. Ich bin zwar einen Bund mit anderen Raftern eingegangen; sie haben mich sogar zu ihrem Anführer gemacht; aber wenn Ihr mir Zeit lassen könnt, sie zu benachrichtigen, so lässt sich das leicht lösen. Aber seht! Mir scheint, die Vorstellung soll jetzt beginnen.«

Der Menageriebesitzer lud in pomphaften Worten das Publikum ein, Platz zu nehmen. Der Cornel kam mit seinen Leuten nicht herbei; er hatte die Lust dazu verloren.

Nun saßen die Zuschauer vor dem noch geschlossenen Kasten. Die meisten von ihnen hatten gar keinen richtigen Begriff von einem schwarzen Panther. Wie fühlten sie sich daher betroffen, als jetzt die Vorderwand des Kastens entfernt wurde und sie den Panther erblickten.

Ja, es war ein ausgewachsenes, prächtiges Exemplar, gewiss einen Meter hoch und ohne Schwanz zweimal so lang. Er fasste die Stäbe des eisernen Käfigs mit den Vordertatzen und schüttelte sie, dass der Kasten in Bewegung kam. Dabei zeigte er das fürchterliche Gebiss. Die dunkle Farbe erhöhte nur den Eindruck, den er machte.

Der Bändiger brachte die Hälfte eines Schafes herbei und legte sie vor dem Käfig nieder. Als der Panther das Fleisch erblickte, gebärdete er sich wie unsinnig. Er sprang auf und ab und fauchte und brüllte, dass die furchtsameren der Zuschauer sich noch weiter zurückzogen als bisher.

Jetzt schob der Tierbändiger das Fleisch zwischen den Eisenstäben hindurch in den Käfig, musterte die Zuschauer mit prüfendem Blick und sagte dann seinem Herrn einige leise Worte. Dieser schüttelte bedenklich den Kopf, der andere redete weiter auf ihn ein und schien seine Bedenken zu zerstreuen, denn der Besitzer nickte endlich und erklärte den Zuschauern: »Meine Damen und Herren, ich sage euch, dass ihr ungeheures Glück habt. Ein gebändigter schwarzer Panther ist noch nie gesehen worden²⁹. Während des

²⁹ er ist gesehen worden – trpný rod se tvoří příslušným časem slovesa *werden* a minulým přičestím významového slovesa

„Jak? Co?“ zvolal Old Shatterhand. „Vy jste ten Černý Tom, ten slavný rafter³⁰?“

„Ne tak moc nahlas, prosím, pane!“ varoval Tom. „Ten Kornel tam by neměl mé jméno slyšet. Pohleďte na jeho vousy a ryšavé vlasy a k tomu si poslechněte, že jeho jméno je Brinkley.“

„Co říkáte! Tak to je ten ryšavý Brinkley, který se dopustil stovek ostudných činů, aniž je možné mu jen jediný dokázat? Pak se mu podívám důkladněji na prsty. A s vámi se musím blíže seznámit. Vy jste muž, který se ke mně hodí. Jestli jste už něco neslíbil jinde, mohl bych vás potřebovat.“

„No, čest moci být s vámi má mnohem větší cenu než všechno ostatní. Sice jsem uzavřel spolek s jinými raftery; dokonce mě zvolili vůdcem, ale necháte-li mi čas, abych je o tom uvědomil, dá se to lehce vyřešit. Ale podívejte! Zdá se mi, že představení už začne!“

Majitel menažerie zval okázalými slovy publikum, aby přijalo místa. Kornel se svými lidmi nepřišel; ztratil k tomu chuť.

Diváci seděli před ještě zavřenou bednou. Většina z nich neměla vůbec správnou představu o černém panterovi. Jak se proto cítili zaskočení, když teď byla odstraněna přední stěna bedny a oni spatřili pantera.

Ano, byl to dospělý, skvostný exemplář, zaručeně metr vysoký a bez ocasu dvakrát tak dlouhý. Předními prackami se chytil za tyče železné klece a zatřásl s ní, že se bedna rozkývala. Přitom ukázal strašlivé zuby. Temná barva umocňovala ještě dojem, jakým působil.

Krotitel přinesl půlku ovce a položil ji před klecí. Když panter spatřil maso, počínal si jako šílený. Skákal sem a tam, prskal a řval, že bojácnější diváci se stáhli ještě dál než dosud.

Nyní krotitel zastrčil maso mezi mřížemi do klece, měřil si zkoumavým pohledem diváky a řekl pak svému pánu několik tichých slov. Ten zavrtěl pochybovačně hlavou, ale on do něj mluvil dál a zdá se, že jeho pochyby rozptýlil, neboť majitel konečně přikývl a oznámil přihlížejícím: „Dámy a pánové, říkám vám, že máte ohromné štěstí. Zkroceného černého pantera ještě nikdy nikdo neviděl. Během pobytu v New

30 rafter (angl.) – vorař; většinou lesní dělníci, dřevorubci, kteří plavili dřevo po splavných tocích.

Aufenthaltes in New Orleans hat mein Bändiger den Panther in die Schule genommen und erklärt jetzt, zum ersten Mal öffentlich zu ihm in den Kasten gehen und sich neben ihm niedersetzen zu wollen, falls ihr ihm eine entsprechende Gratifikation³¹ zusagt.«

Der Bändiger war ein starker, außerordentlich muskulöser Mensch mit einem ungewöhnlich selbstbewussten Zug im Gesicht. Der Panther schien nur auf seinen Fraß zu achten, und so konnte wohl selbst der Laie der Ansicht sein, dass es keine große Gefahr auf sich habe, gerade jetzt den Käfig zu betreten.

Der kleine, bebrillte Gelehrte rief enthusiastisch: »Das würde herrlich sein, Sir! Ein Bravourstück, für welches man schon etwas zahlen kann. Wie viel will der Mann denn haben? Hundert Dollar? Nun, ich bin nicht reich. Fünf Dollar aber steuere ich bei. Bitte, wer zahlt noch etwas?«

Es meldeten sich so viele, dass die Summe zusammenkommen musste. Selbst der Kapitän wurde erregt und bot Wetten an.

»Sir,« warnte ihn Old Shatterhand, »begeht keinen Fehler! Ich bitte Euch, das Wagnis nicht zuzugeben.«

»Pshaw!« lachte der Kapitän. »Bin ich etwa der Vater oder die Mutter des Bändigers? Wird er von dem Panther gefressen, nun, so ist das seine und des Panthers Sache, nicht aber die meine. Also, Gentlemen, ich setze hundert Dollar. Wer geht darauf ein? Zehn Prozent der Gewinne soll der Bändiger noch extra erhalten.«

Es war nicht gesagt, ob der Tierbändiger dabei bewaffnet sein solle. Er holte seinen Totschläger, eine Peitsche, deren Knauf eine Explosionskugel enthielt.

Der Bändiger öffnete die schweren Riegel und schob darauf das schmale Gitter, welches die ungefähr fünf Fuß hohe Tür bildete, zur Seite. Um einzutreten, musste er sich bücken. Dabei bedurfte er beider Hände, um die Tür zu halten; deshalb hatte er den Totschläger zwischen die Zähne genommen und war also, wenn auch nur für diesen kurzen Augenblick, wehrlos. Zwar war er schon oft bei dem Tier im Käfig gewesen, aber unter ganz anderen Umständen. Da war dasselbe nicht tagelang im Dunkeln gewesen; es hatten sich nicht so viele Menschen in der Nähe befunden, und es hatte auch nicht das Stampfen der Maschine und das Rauschen und Brausen der Räder gegeben.

Als der Panther das Geräusch des Gitters hörte, drehte er sich um. Eben schob der Bändiger den gesenkten Kopf herein – eine geradezu blitzschnelle Bewegung des Raubtieres, und es hatte den Kopf, aus dessen Mund der Totschläger fiel, im Rachen und zerbiss ihn mit einem einzigen Biss in Splitter.

31 e Gratifikation – gratifikace, bonus

Orleansu³² můj krotitel pantera cvičil a nyní oznamuje, že chce poprvé k němu veřejně vstoupit do klece a posadit se vedle něho, jestliže mu poskytnete přiměřený bonus.“

Krotitel byl silný, mimořádně svalnatý člověk s neobvykle sebevědomými rysy v obličejí. Panter vypadal, že si všímá jen svého žrádla, a tak i laik mohl být toho názoru, že nemůže být příliš nebezpečné, právě teď vstoupit do klece.

Malý obrýlený učenec zvolal uchváceně: „To by bylo nádherné, pane! Bravurní kousek, za který už člověk může něco zaplatit. Kolikpak ten muž chce? Sto dolarů? No, nejsem bohatý. Pět dolarů ale mohu přispět. Prosím, kdo ještě něco zaplatí?“

Přihlásilo se jich tolik, že suma se dala dohromady. Sám kapitán byl vzrušen a nabídl sázku.

„Pane,“ varoval ho Old Shatterhand, „nedělejte chybu! Prosím vás, abyste nedopustil to riziko.“

„Pah!“ zasmál se kapitán. „Jsem snad otec nebo matka toho krotitele? Sežere-li ho ten panter, no, tak je to jeho věc a věc toho pantera, ale ne moje. Tedy pánové, sázím sto dolarů. Kdo se přidá? Deset procent zisku obdrží ještě zvláště ten krotitel.“

Neřeklo se, zda má být přítom krotitel ozbrojen. Vzal si svůj zabiják, bič, jehož knoflík obsahoval výbušnou kulku.

Krotitel otevřel těžké závory a odsunul na stranu úzkou mříž, která tvořila asi pět stop vysoká dvířka. Aby mohl vstoupit, musel se sehnout. K tomu potřeboval obě ruce, aby dvířka podržel; proto vzal zabiják mezi zuby a byl tedy, i když jen na krátký okamžik, bezbranný. Sice už byl často se zvířetem v kleci, ale za zcela jiných okolností. Netrávalo celé dny v temnotě; nevyskytovalo se tolik lidí v jeho blízkosti a neexistoval dusot stroje a šumění kol.

Když panter uslyšel hluk způsobený mříží, otočil se. Krotitel právě vsunul skloněnou hlavu dovnitř – doslova bleskurychlý pohyb šelmy a už měla hlavu, z jejíchž úst vypadl zabiják, ve chřtánu a jediným kousnutím ji roztříštila.

³² New Orleans – jedno z nejvýznamnějších přístavních měst Spojených států a jedno z nejdůležitějších měst na jihu USA vůbec. Leží v jihovýchodní části Louisiany u řeky Mississippi. Bylo založeno v roce 1718 a pojmenováno po tehdy nejvlivnějším muži Francie Filipovi II. Orléanském. Do r. 1763 bylo město součástí francouzské kolonie Louisiany, kdy bylo předáno Španělsku. Nejstarší a nejvýznamnější historické památky jsou proto ovlivněny španělskou kulturou. Po krátkém období, kdy bylo město i s okolními pozemky vráceno Francii, je Napoleon I. odprodal Spojeným státům americkým.

Das Geschrei, das sich in diesem Augenblick vor dem Käfig erhob, spottete jeder Beschreibung. Alles sprang auf und rannte zeternd davon. Nur drei blieben, der Menageriebesitzer, Old Shatterhand und der schwarze Tom.

Der Panther lag vor der kopflosen Leiche. Die Knochensplitter im blutig geifernden Rachen, hielt er die funkelnden Augen auf seinen Herrn gerichtet. Er brüllte zornig auf und kroch langsam vor. Sein Kopf war nur noch wenige Zoll von der Tür entfernt.

»Fort, fort! Er kommt heraus!« rief Old Shatterhand. »Tom, Ihr Gewehr! Ihr Gewehr!«

Von dem Augenblick, in dem der Bändiger den Käfig betreten hatte, bis zum gegenwärtigen waren kaum zehn Sekunden vergangen. Niemand hatte noch Zeit gefunden, sich vollständig in Sicherheit zu bringen. Das ganze Deck bildete einen Wirrwarr von fliehenden und vor Angst schreienden Personen.

Der Kapitän war zu seiner Kommandobrücke gerannt und stieg sie empor, drei und vier Stufen auf einmal nehmend. Old Shatterhand folgte ihm. Der Menageriebesitzer flüchtete sich nach der Hinterwand des Käfigs. Der schwarze Tom rannte nach seinem Gewehr. Unterwegs fiel ihm ein, dass er das Beil mit demselben zusammengebunden hatte und es also nicht augenblicklich gebrauchen könne³³. Er blieb also bei den beiden Indianern, an denen er vorübergewollt hatte, stehen und riss dem Großen Bär die Flinte aus der Hand.

»Ich selbst schießen,« sagte dieser, seine Hand nach der Waffe ausstreckend.

»Lass mich!« herrschte der Bärtige ihm zu »Ich schieße jedenfalls besser als du!«

Er drehte sich zu dem Käfig um. Der Panther hatte diesen soeben verlassen, hob den Kopf und brüllte. Der schwarze Tom legte an und drückte ab. Der Schuss krachte, aber die Kugel traf nicht.

»Schlecht schießen. Gewehr nicht kennen,« sagte der Große Bär so ruhig, als ob er in seinem sicheren Wigwam sitze.

Da ertönte in der Nähe der Kommandobrücke ein entsetzlicher Schrei. Eine Dame wollte sich auf sie flüchten. Der Panther sah sie, duckte sich nieder und sprang dann in langen, weiten Sätzen auf sie zu. Sie befand sich noch unten, während Old Shatterhand auf der fünften oder sechsten Stufe stand. Im Nu hatte er sie erfasst, schwang sie zu sich empor und hob sie mit starken Armen über sich hinauf, wo der Kapitän sie an sich nahm. Das war das Werk von zwei Augenblicken gewesen, und nun befand sich der Panther an der Brücke. Er setzte die beiden Vordertatzen auf eine der Stufen und zog schon den Körper zusammen, um sich empor und auf Old Shatterhand zu schnellen. Dieser versetzte ihm mit aller Gewalt einen Fußtritt auf die Nase und feuerte ihm dann die noch übrigen drei Kugeln seines Revolvers gegen den Kopf.

33 *er könne es nicht gebrauchen* – konjunktiv přítomného času vyjadřuje nejisté tvrzení.